

Տ. ՄԻՆԱՍ ԱՔԵՂԱ ՀԱՆՎԵՐԴՅԱՆԻ ՔԱՐՈՉՐ՝ ԽՈՍՎԱԾ ՍՈՒՐԲ ԳԱՅԱՆԵ ՎԱՆՔՈՒՄ ՍՈՒՐԲ ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(18 հոկտեմբերի, 2020 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

«Տերն իմ լույսն է ու կյանքը, ո՞ւմից վախենամ.
Տերն իմ կյանքի ապավենն է, ո՞ւմից ես դողամ:
Եթե իմ դեմ պատերազմ պատրաստվի, սիրտս
չի սոսկա, եթե իմ դեմ նակատամարտի ելնեն,
միևնույնն է, Տէ՛ր, հույսս քեզ վրա եմ դնելու»

(Սաղմոս ԻԶ. 1, 3):

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ եւ քույրեր,

ԻԶ. սաղմոսի այս տողերն եմ ընտրել իբրեւ այսօրվա քարոզի բնաբան, քանզի ողջ հայ ժողովուրդն ի Հայաստան ու Արցախ եւ ի Սփյուռս աշխարհի, մեկ բռունցք, մեկ կամք եւ մեկ սիրտ դարձած, սաղմոսերգուի խոսքերի համաձայն՝ զորացած եւ գոտեպնդված Տիրոջով, հերոսական պայքար է մղում հանուն հայրենի սուրբ հողի պաշտպանության, հանուն իր լինելության եւ ինքնության պահպանման:

Հայոց հաղթական բանակի քաջարի մարտիկները, կյանքի եւ մահվան կռիվ մղելով, հաջողությամբ կասեցնում են անօրեն թշնամու հարձակումները՝ իրենց անուններն արձանագրելով մերօրյա պատմության փառավոր էջերում: Հետևելով Քրիստոսի՝ «Ավելի մեծ սեր ոչ ոք չունի, քան այն, որ մեկն իր կյանքը տա իր բարեկամների համար» (Հովհ. ԺԵ. 13) խոսքին՝ հայրենիքի հանդեպ սերը նրանք վեր են դասում սեփական անձից: Ոչ մի պարտքի զգացում, ոչ մի վախ կամ հրաման չի կարող ստիպել մարդուն կյանքը զոհել հանուն ինչ-որ մեկի կամ գաղափարի՝ բացի Տիրոջ մատնանշած մեծագույն սիրուց, որն ինքնակամ զոհաբերության է մղում:

Երանելի այն օրերից, երբ Քրիստոսի լույսն իջավ Հայաստան աշխարհ, արդարության և խաղաղության կարոտ մեր ժողովուրդը միշտ մարտնչեց վասն հավատո և վասն հայրենյաց, քանզի հայի համար իր գոյությունը, պայքարը, ապրումներն ու ողջ գիտակցությունը հիմնված են այս երկու նվիրական արժեքների վրա՝ հավատք և հայրենիք, հավատք և ժառանգություն:

Այո՛, սիրելիներ, քրիստոնեությունը նահանջի կրոնն չէ, այն պայքարի, հաղթանակի կրոնն է, չարի ու բռնության դեմ մարտնչելու կրոն: Հայ ժողովուրդը երբեք չի ընկճվել կյանքի հարվածներից և գիտի՝ ինչպես իր պայքարը, անգամ նահատակությունը վերածել հաղթանակի: Երբ մի ժողովուրդ հանուն մեծագույն արժեքների պայքարում նույնիսկ նահատակվում է, չի կորչում, չի սպառվում, ապրում է, քանզի հավատում է, որ մարմնավոր խաչելությանը պետք է հետևի հոգևոր հարությունը, մահվան մոռյալ և խավար գիշերվան պիտի հաջորդի հարության լուսապայծառ առավոտը: Այս գիտակցումը, հոգեկան այս վստահությունը մի անառիկ բերդ է, որին չի կարող տիրել ոչ մի շար ուժ, ոչ մի ոսոխ ու թշնամի: Նրան, ով միշտ և ամենուր տեսնում է Աստծու զորությունը, չեն կոտրի ոչ մի սպառնալիք ու փորձություն: Զենքի և բիրտ ուժի դիմաց կա ոգու ուժը, որն արտահայտվում է հավատի զորությամբ: Ոգեղեն այս ուժի մեջ է հայ ժողովուրդը գտել իր փրկությունը, իր հավերժության ու կենսունակության գաղտնիքը:

Փա՛ռք Տիրոջը, հակառակ բոլոր սպառնալիքներին՝ փոթորկահույզ այս օրերին ևս այդ ոգով ենք ապրում, ապրում ենք արդար սպասումների իրականացման տեսիլքով: Մեզ ներշնչում են մեր հերոսների գործած սխրանքները, նրանց՝ սահման չունեցող զոհաբերության ոգին, մահվամբ մահը հաղթելու քրիստոնեական ժայռացած հավատքը: Քրիստոնեական հույսը, սակայն, սիրելիներ, պատրանք չէ մեզ համար, այլ լավատեսություն, վհատություն չէ, այլ ներգործող ուժ, հոգու տոկունություն և հավատք: Քրիստոնեական հույսը լաց ու կոծ չէ, ոչ եւս կրավորական վիճակ, այլ մղիչ ուժ դեպի աշխատանք, դեպի մաքառում, դեպի կյանք:

Սուրբ Գրիգոր Նազիանզացին պատգամում է մեզ. «Երբ կյանքն ու մահը իրար մոտ հայտնվեցին, և լույսը ծագեց խավարից, լույսը և կյանքը խափանեցին ինչ որ իրենց հակառակ էր, որովհետև իր բնությամբ խավարը չի կարող տոկալ լույսի առաջ, և մահը չի կարող գոյատևել այնտեղ, որտեղ գործում է կյանքը»:

Այս պատգամն է, որ առաջնորդող ոգի պիտի դառնա մեր ժողովրդի կյանքի ճանապարհին: Այսօր, առավել քան երբևէ, ամենքիս սրբազան պարտքն է՝ ամուր թիկունք դառնալ հերոս մեր զինվորների ու զորականների համար: Աղոթենք և խնդրենք Տիրոջը, որ ամենակարող Աստված ամուր պահի համազգային մեր միասնականությունը՝ պաշտպանելու մեր իրավունքներն ու հաստատուն քայլերով ընթանալու դեպի արդարություն: Մեր զորավարը մարդը չէ, այլ բոլոր մարտիրոսների և մեր հավատի Զորագլուխը՝ Ինքը Հիսուս Քրիստոս, որի առաջնորդությամբ պիտի հասնենք արդարության հաղթանակին:

Աստված օրհնի և զորավիգ լինի հայ զինվորին և ամրացնի նրա բազուկը՝ անխախտ պահելու հայոց սահմանները և կերտելու նորանոր հաղթանակներ:

Աստծու ամենակարող Աջը թող պահպան լինի ազգիս հայոց, հայոց հողին, որպեսզի կարողանանք խաղաղ երկնքի ներքո միահամուռ ու միաբերան փառաբանել Ամենասուրբ Երրորդությունը, այժմ և միշտ և հավիտյանս հավիտենից, ամեն:

